

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 135/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Š. G., t. č. vo výkone trestu, zastúpeného advokátom JUDr. M. D., R., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 To 55/2012 z 30. mája 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 60/2012 z 24. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. G. o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. januára 2013 doručená v mene Š. G. (ďalej aj „sťažovateľ“) sťažnosť vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 To 55/2012 z 30. mája 2012

a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 60/2012 z 24. októbra 2012.

2. Z priloženého splnomocnenia vyplýva, že splnomocnenie pre advokáta JUDr. M. D. „aby vo veci ústavnej sťažnosti podanej proti Rozsudku Okresného súdu v Rimavskej Sobote sp. zn. 3 T 211/11, Uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 To 55/2012 a uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Tdo 60/2012 môjho syna Š. G. pred Ústavným súdom SR zastupoval“ podpísala overene 30. januára 2013 – M. S., matka odsúdeného Š. G.

3. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že:

«Rozsudkom Okresného súdu v Rimavskej Sobote sp. zn. 3 T 211/11 z 29. 03. 2012 som bol uznaný vinným v bode 1) výrokovej časti zo zločinu obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1 Tr. zák. a v bode 2) výrokovej časti z prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Tr. zák. (...)

Za to som bol odsúdený podľa § 179 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h, m Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere osem rokov a podľa § 48 ods. 1, 2 písm. a Tr. zák. pre výkon tohto trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomu rozsudku som v zákonnej lehote podal odvolanie čo do viny a trestu, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 3 To 55/2012 z 30. mája 2012 podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Dovolanie, ktoré som proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 To 55/2012 z 30. mája 2012 podal na Najvyšší súd Slovenskej republiky tento uznesením sp. zn. 1 Tdo 60/2012 z 24. 10. 2012 podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol. Dovolanie bolo môjmu právnenému zástupcovi doručené dňa 02. decembra 2012. (...)

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 60/2012 z 24. 10. 2012, jemu predchádzajúcim uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 To 55/2012 z 30. 05. 2012 a rozsudkom Okresného súdu v Rimavskej Sobote sp. zn. 3 T 211/11 z 29. 03. 2012 ako aj konaním, ktoré im predchádzalo boli porušené moje

základné práva a slobody najmä základné právo na spravodlivý proces a spravodlivé súdne konanie. (...)

Súdy rozhodujúce v mojej trestnej veci sa týmto základnými ústavnými princípmi neriadili.

Skutok uvedený v bode 2) výrokovej časti rozsudku Okresného súdu v Rimavskej Sobote sp. zn. 3 T211/11 z 29. 03. 2012 kvalifikovaný ako prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Tr. zák. oba súdy nesprávne právne posúdili. Z toho potom pramení aj nesprávne použitie hmotnoprávneho ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. Som presvedčený, že právne posúdenie skutku spočíva okrem iného aj v riešení otázky, či popisovaný skutok je vôbec trestný čin prípadne ak áno, o ktorý trestný čin ide. To znamená, že nedostatočné preukázanie okolnosti potrebnej pre zhodnotenie, či určité konanie je alebo nie je trestným činom by malo byť posudzované ako nesprávne právne posúdenie skutku. Právny záver o protiprávnosti určitého činu musí mať totiž podklad v zodpovedajúcich skutkových okolnostiach, obsiahnutých v odsudzujúcom rozsudku. Súdy ma však v bode 2.) výrokovej časti uznali vinným z prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa §171 ods. 1 Tr. zák. napriek tomu, že nebolo určené tzv. objemové kritérium, pokiaľ ide o naplnenie znaku, „obvyklá jednorázová dávka“ a to podľa miery závislosti a druhu drogy.

Pre naplnenie zákonných znakov prečinu podľa §171 ods. 1 Tr. zák. totiž nestačí len prechovávanie rastlinnej látky zn. Cannabis bez toho, aby sa príslušnou expertízou nezistilo, či zaistená rastlinná látka má aj skutočné vlastnosti omamnej látky t. j. také vlastnosti, že je skutočne aj schopná účinkovať na psychiku konzumenta. Základným meradlom je nie zaistené množstvo, ale skúmanie koncentrácie účinnej látky THC (t. j. tetrahydrocannabinol) v zaistenom materiály.

Bez takého skúmania totiž nie je vôbec možné ustáliť, či zaistený materiál má vôbec vlastnosti drogy, a už vôbec sa nedá ustáliť, či tento materiál je schopný účinkovať na psychiku konkrétneho konzumenta.

Ako však vyplýva zo znaleckého posudku vypracovaného KEU PZ, odbor prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie č. PPZ-833/KEU-SL-EXP-2011 koncentrácia účinnej látky THC v nájdenej rastlinnej látke nebola vôbec skúmaná a teda

zistená a nebola zanalizovaná týmto posudkom doporučovaná kvalitatívna a semikvantitatívna analýza na určenie približného obsahu /množstva/ účinnej látky vo vzorke. Keďže súd nemal k dispozícii dôkaz o tom, že zaistený rastlinný materiál aj skutočne obsahoval účinnú látku THC a teda spĺňal vlastnosti omamnej látky nemohol vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť aj pre nedostatok materiálnej stránky trestného činu a mal rozhodnúť o mojom oslobodení spod tohto prečinu /§ 285 písm. b/ res. c/ Tr. por/.

Z uvedeného je nepochybné, že všeobecné súdy pri rozhodovaní v bode 2/ výrokovej časti rozsudku Okresného súdu v Rimavskej Sobote sp. zn. 3 T 211/11 z 29. 03. 2012 aplikovali ustanovenie § 171 ods. 1 Tr. zák. bez relevantných dôvodov v rozpore s konštatovanou rozhodovacou praxou, čo je potrebné považovať za postup odporujúci zákonu. Takýto postup je zároveň aj zásahom do princípu právnej istoty ako súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Tento nedostatok v právnom posúdení skutku uvedeného v bode 2) výrokovej časti rozsudku Okresného súdu v Rimavskej Sobote sp. zn. 3 T 211/11 z 29. 03. 2012 mal potom pri rozhodovaní o treste za následok nesprávne použitie aj iného hmotnoprávneho ustanovenia, konkrétne aplikáciu tzv. asperačnej zásady v zmysle ust. § 41 ods. 2 Tr. zák. a tým porušenie vyššie citovaného článku 49 Ústavy Slovenskej republiky odhladiť už od stanoviska Ústavného súdu Slovenskej republiky o protiústavnosti ustanovenia § 41 ods. 2 veta prvá Tr. zák.

Vo vzťahu ku skutku 1) výrokovej časti rozsudku Okresného súdu v Rimavskej Sobote sp. zn. 3 T 211/12 z 29. 03. 2012 kvalifikovaného ako zločin obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1 Tr. zák. sa žiada uviesť nasledovné:

Aj keď obsahovo nie je v ustanovení § 274 ods. 2 Tr. por. resp. § 275 Tr. por. uvedené, ako majú záverečná reč obhajcu a obžalovaného resp. posledné slovo obžalovaného vyzerat', evidentne je ich cieľom deklarovať svoje právo na obhajobu a v rámci tohto práva žiadať súd o objektívne vyhodnotenie dôkazov zabezpečených v rámci trestného konania a teda zákonu zodpovedajúce právne posúdenie skutku.

Prvostupňový a ani odvolací súd napadnutým rozhodnutím túto žiadosť prednesenú v rámci záverečnej reči resp. posledného slova neakceptoval, zabezpečené dôkazy v zmysle zásad uvedených v ust. § 2 ods. 10 Tr. por. nevyhodnotil a tým zásadným spôsobom zasiahol do môjho práva na obhajobu a znemožnil jej účinné presadenie v rámci meritórneho

rozhodnutia vo veci. Takéto znemožnenie obhajoby nastalo najmä tým, že bez zjavného dôvodu súdy odmietli akceptovať dôkazy jednoznačne vyznievajúce v môj prospech s odôvodnením o ich nevieryhodnosti, ale tiež tým, že v rozpore s ust. § 34 ods. 2 a 4 Tr. por. odmietli vykonať všetky uplatnené dôkazy.

Vytykané znemožnenie účinne uplatňovať si svoje právo na obhajobu malo potom zásadný vplyv aj na to, že napadnuté uznesenie je založené na nesprávnom právnom posúdení skutku.

Vyššie uvedená právna argumentácia má svoj reálny základ v nasledovných skutočnostiach.

Súdy nekriticky vyhodnotili rozporné výpovede poškodenej R. S., v rámci nich akceptoval len tú časť, ktorá je pre mňa najmenej priaznivá a nezohľadnil evidentnú tendenciu poškodenej skresľovať priebeh udalostí v R. a jej pobyt v mojej rodine.

Dôkaz o tom, že som to bol ja kto zlákal poškodenú R. S. v R. pod zámienkou starostlivosti o moje dve maloleté deti do V. na prostitúciu a že som ju vo V. k prostitúcii nútil produkovany nebol.

Z výpovede samotnej poškodenej, ale tiež svedkyň K. R. a V. D. je nepochybné, že to bola svedkyňa D., ktorá na osobný dotaz poškodenej jej doporučila vykonávať opatrovateľskú starostlivosť o moje dve deti v R., s čím poškodená súhlasila.

Z uvedeného je nepochybné, že som to nebol ja kto by ju bol akýmkoľvek spôsobom zlákal do zahraničia a už rozhodne nie pod zámienkou opatrovateľskej starostlivosti na výkon prostitúcie. Keďže som s družkou K. R. skutočne k dvom deťom potreboval opatrovateľku potom ako nám V. D. oznámila vážny záujem poškodenej o túto prácu, zabezpečil som jej prevoz do našej domácnosti vo V. Z výpovedí svedkyň V. D., K. R., M. K., H. C., M. G. je nepochybné, že moja družka K. R. mala záujem o opatrovateľskú službu pre naše dve maloleté deti a že po príchode poškodenej R. S. do našej domácnosti vo V. aj túto skutočne niekoľko dní realizovala. Ani jeden zo svedkov nemal vedomosť o tom, že by poškodená R. S. počas pobytu v našej domácnosti vo V. vykonávala prostitúciu a to dokonca z môjho prinútenia. V tejto súvislosti nie bez významu je samotná výpoveď poškodenej R. S. pred orgánmi činnými v trestnom konaní na území Spolkovej republiky Nemecko z 20. 11. 2009, v ktorej doslovne uvádza „na hraničnom priechode do Rakúska nás nekontrolovali a my sme šli priamo domov k Š. Š. býva v jednom výškovom dome na okraji

V. spolu so svojim cca. dvojročnými deťmi /dvojičkami/ a svojou ženou K. Vo V. som sa zdržala asi týždeň a bývala som u Š. a jeho rodiny a dobre som sa cítila. Š. som úplne dôverovala a nemala som ani problém, aby som pracovala v Nemecku. Asi po týždni prišiel potom Š. priateľ G. W. so svojou družkou.“

V tejto výpovedi niet ani zmienky o tom, že by poškodená R. S. počas pobytu v mojej domácnosti vykonávala prostitúciu na území Rakúska niet ani zmienky o tom, že by som ju k takejto činnosti akýmkoľvek spôsobom nútil (práve opačne, tvrdí, že sa u nás cítila dobre), že by mi musela odovzdávať peniaze, ktoré za to od klientov dostávala, alebo že by som bol za sprostredkovanie práce v Nemecku za ňu požadoval sumu 3.500 €. Už samotné tvrdenie poškodenej, že do Spolkovej republiky Nemecko odišla s G. B. a spol. dobrovoľne jednoznačne vyvracia jej tvrdenie o vykonávaní prostitúcie na území Rakúska. Ešte aj na hlavnom pojednávaní poškodená S. dokazovala, že ponuku na prácu v Rakúsku (opatrovateľky) dostala od svedkyne D., že ona D. vyslovene povedala, že má o túto prácu záujem, že ona požiadala D., aby som pre ňu z Rakúska prišiel a že skutočne po príchode do Rakúska pár dní dávala pozor na moje dve deti. Jej rozporné tvrdenia ohľadne dĺžky pobytu v Rakúsku sú neprehliadnuteľné. Kým vo výpovedi pred orgánmi SNR dokazuje, že sa v Rakúsku zdržiavala asi týždeň, v rámci konfrontácie z 11. 03. 2011 už hovorí o dvoch až troch týždňoch.

V spise sa nenachádza jediný dôkaz, ktorý by svedčil o mojej vedomosti, akým spôsobom sa správali k poškodenej po jej odchode z mojej domácnosti do Nemecka G. W., G. B. a H. S. Považujem preto za nezákonné pokiaľ sa v bode 1/ výrokovej časti uvádza konanie týchto troch osôb. Ani orgány SRN činné vo veci proti G. W., G. B. a H. S. priamu súvislosť s pobytom poškodenej v Rakúsku a s mojim konaním nevideli čo je evidentne vyjadrené skutočnosťou, že ma ako spolupáchateľa nestíhali a dokonca nevypočuli ani ako svedka. Orgány činné v trestnom konaní, ale tiež súd nemal právo ako dôkaz použiť prepisy telefonických rozhovorov (tieto sú na viac nekonkrétne), keďže tieto v žiadnom štádiu trestného konania a teda ani na súde neboli stotožňované.

Z uvedeného je nepochybné, že súd sa zaoberal len jednou osobou, ktorá dobrovoľne vycestovala tak do Rakúska a odtiaľ (tiež dobrovoľne) do SRN. Rozhodne som to nebol ja, kto na nej vykonal lešť či ju zlákal a prepravil do Rakúska na prostitúciu. Túto tam ani nevykonávala. Pokiaľ následne odišla do Nemecka (podotýkam, že tam išla dobrovoľne

a podľa svedkyne B., s ktorou cestu organizovala aj vedela za akým účelom a na výkon akej činnosti tam ide) evidentne by takéto konanie nemohlo naplniť zákonné znaky zločinu podľa § 179 ods. 1 Tr. zák. ale len prečinu kupliarstva podľa § 367 ods. 1 Tr. zák. Som presvedčený, že súd mal akceptovať náš návrh na pribratie znalcov z odboru psychiatrie a psychológie za účelom vyšetrenia duševného stavu poškodenej R. S., najmä na zistenie či jej výpovede je možné považovať za vierohodné, alebo nie, ale tiež zistenie, či poškodená nemá tendencie konfabulovať a ak áno v akom smere. Je potrebné sa zaoberať aj otázkou, či a ak áno do akej miery je v rámci výpovedí ovplyvniteľná a za akej situácie a ustáliť, čo bolo primárnym motívom toho, že podala na mňa trestné stíhanie.

Všeobecné sudy pri rozhodovaní v bode 1/ výrokovej časti rozsudku Okresného súdu v Rimavskej Sobote sp. z. 3 T 211/11 z 29. 03. 2012 aplikovali ust. § 179 ods. 1 Tr. zák. bez relevantných dôvodov a v rozpore s rozhodovacou praxou, čo je potrebné považovať za postup odporujúci zákonu. Takýto postup je zároveň aj zásahom do princípu právnej istoty ako súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.

V oboch citovaných skutkoch všeobecné sudy riešili právnu otázku bez toho, aby sa argumentáciou vyrovnali so skoršími súdnymi rozhodnutiami a teda nekonali v súlade s princípmi právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Tým porušili aj moje ústavné práva ako účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale tiež právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd.

Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby Ústavný súd SR vydal toto uznesenie:

Sťažnosť Š. G.(...) vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základných práv podľa § 6 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 To 55/2012 z 30. mája 2012 a naň nadväzujúcim Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Tdo 60/2012 z 24. 10. 2012 sa prijíma na ďalšie konanie, a po prerokovaní veci rozhodol týmto nálezom:

1) Základné práva sťažovateľa Š. G. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné práva podľa § 6 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd boli Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 To 55/2012 z 30. mája 2012 a naň

nadväzujúcim Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Tdo 60/2012 z 24. 10. 2012 porušené.

2) Zrušujú sa Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 To 55/2012 z 30. mája 2012 a naň nadväzujúce Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Tdo 60/2012 z 24. 10. 2012 a vec sa vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici, aby v nej znova konal a rozhodol.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z priloženého splnomocnenia vyplýva, že predmetnú sťažnosť podáva advokát JUDr. M. D., ktorý nebol splnomocnený odsúdeným Š. G., ale jeho matkou M. S.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že fyzická osoba môže uplatňovať ochranu na ústavnom súde jedine v záujme ochrany svojich základných práv (II. ÚS 4/96, II. ÚS 148/03) s výnimkou, keď ide o prípady, keď fyzická osoba má zákonného zástupcu.

Vo svojom ďalšom rozhodnutí ústavný súd vyslovil: „Na návrh fyzických alebo právnických osôb je ústavný súd oprávnený konať buď o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy, alebo o podnetoch podľa čl. 130 ods. 3 ústavy, ak nimi namietali porušenie svojich základných práv alebo slobôd. Žiadny iný spôsob začatia konania o ústavnej sťažnosti alebo podnete „sprostredkovaný“ iným subjektom odlišným od samotnej fyzickej alebo právnickej osoby namietajúcej porušenie svojich základných práv alebo slobôd ani Ústava Slovenskej republiky a ani zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. v znení zákona č. 293/1995 Z. z. nepozná, a preto ani neupravuje. Ak preto podnet ústavnému súdu podal subjekt odlišný od toho, kto ním namietal porušenie svojho základného práva alebo slobody, je potrebné ho odmietnuť, pretože ho podala zjavne neoprávnená osoba.“ (I. ÚS 43/98)

Z napadnutých rozhodnutí vyplýva, že odsúdený Š. G., teda syn splnomocniteľky, nevystupoval v trestnom konaní ako osoba mladistvá, prípadne osoba, ktorej spôsobilosť

na právne úkony by bola obmedzená z iných dôvodov. Nevznikol preto ani dôvod, aby jeho matka mohla podať zaňho návrh na začatie konania pred ústavným súdom pre porušenie jeho práv.

Keďže sťažnosť bola podaná osobou (splnomocniteľkou), ktorá bola kvalifikovane právne zastúpená, avšak splnomocnenie pre advokáta nepodpísala osoba, ktorá namieta porušenie niektorého zo svojich základných práv alebo slobôd, ale základného práva jej plnoletého syna, bola sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá, pretože ju podala zjavne neoprávnená osoba.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2013